

Ere zij God.

Het is de klassieker waarmee kerstdiensten worden afgesloten en dit lied brengt veel emoties mee. Er zijn grote liefhebbers van, maar er zijn ook mensen die er niet zo'n goede relatie mee hebben. Voor mij is het altijd min of meer een lied waarmee ik de eindstreep haal. Hard gewerkt voor de Kerstdiensten en aan het eind van die inspanningen zingen we dit, staande en dan is het goed. Rustig thuis op de bank uitpuffen van alle kerstgedruis. Maar, mijn verhouding met 'Ere zij God' is een beetje veranderd. Twee ervaringen hebben deze verandering gebracht. De eerste is uit het begin van deze eeuw. Ik was predikant in de Oude Mijnstreek en 'uitgeleend', gedetacheerd voor een werkdag aan de Zorggroep 'Meander', daarbij horen huizen als Heereveld, Hambos en ook de Lückerheidekliniek. Bijgestaan door trouwe helpers Mevrouw Aartje

Gramsma (zij is overleden) en Mevrouw Hennie Wehren, trokken we maandelijks door de Lückerheidekliniek en haalden de kerkgangers op, het maakte niet uit of zij Katholiek of Protestants waren. Het was een enorm zorgcentrum met talloze afdelingen en vrijwel alle bewoners hadden Alzheimer of daaraan verwant lijden. Dat leverde bijzondere diensten op, van heerlijk slapende kerkgangers tot uiterst actieve aanwezigen waarvan er een af en toe bij mij op schoot kroop! Ook buiten de diensten kwam ik langs. En zo kwam ik binnen op een ongelooflijk warme dag. Ik had me op de fiets ernaar toe gesleept, het asfalt smolt haast en je kwam bijna niet vooruit. In de kliniek heerste dezelfde sfeer. De verzorgers hadden net pauze en die hingen ergens buiten in de schaduw en op de afdeling sliep vrijwel het hele gezelschap. Wat zou ik doen op deze ingedutte afdeling? Met de moed der wanhoop riep ik wat vrolijk en daarna zei ik, 'was het maar Kerstmis dan hadden we het niet zo warm en zouden we zingen'. 'Ere zij God' begon ik balorig te zingen en tot mijn verbazing en vrolijkheid kwam iedereen recht zitten, en ze begonnen mee te zingen. Het lied zwol aan en er gingen mensen staan. Er was zelfs een min of meer geoefende zanger die solo ervaring had. Hij schalde het lied zo mooi. De ogen glansden en we zongen eindeloos hetzelfde lied. Daar stoorde niemand zich aan. Het geheugen was niet lang en het lied was mooi. Ik herinner me niet hoelang we daar in tropische hitte het kerstlied zongen maar er kwam een einde aan toen ik weer verder moest. En het was zo jammer. Iedereen zakte weer terug in de sluimertoestand waarin ik ze had aangetroffen.

Het leek wel een film. Ik heb het nooit vergeten, in de jaren die volgenden dacht ik altijd bij het 'Ere zij God' aan die ervaring.

Weer werd het Kerstmis. 2020 was nu het jaartal. Lockdown, geen kerkgangers maar een alternatieve dienst voor de middag. Het had er nog om gespannen want de dagen voor Kerst zaten wij in quarantaine vanwege een mogelijke besmetting. Kerstavond kwam het verlossende antwoord. Nee niet besmet. Geen kerstboodschap in huis maar de Kerst ging door. Het was in de Pelgrimskerk. Met een paar zangers, streamer, pianist en een koster. We hadden een paar filmpjes van jonge mensen ingevoegd die vertelden hoe ze de beperkingen van corona in hun werk als verzorgende, onderwijzer en theatermaker ervaarden.

Het zanggroepje deed alles om er iets feestelijks van te maken en zo kwamen we bij het 'Ere zij God' wij, streamer en koster keken elkaar aan en opeens was het genoeg dat zwijgen tijdens liederen in de kerk. We gingen gewoon lekker zingen. Ieder in zijn eigen bubbel, ver van elkaar als stoute kinderen die iets deden dat niet mocht.

En o wonder, de tranen kwamen in onze ogen. 'In de hoge, in de hoge' zongen we en we keken stralend door onze tranen heen. Wat hadden we dat gemist, het samen zingen! Weer is het Kerstmis, weer zitten we op onze eilandjes. Als u thuis bent, zing, schal in het rond 'Vrede op aarde, vre-he-de op aarde'

Ds. Agnes Hana